

рица която имаше една манієрѣ съвсемъ нѣйна, за да приклонява който ще и да бѣде.

Поблагодарихъ ѝ учтиво и излѣзохъ. Почевахъ да дѣша свободно и Якинъ който ма чакаше малко по на страна, като мя виде затече ся при мене.

— Какъ е, какво научи?

— Научихъ . . .

— Че ся намира въ тозъ мѣнастырь?

— Да.

— И ся покалугерила?

— Не знамъ . . .

— Можахте ли да ѝ дадете писмото?

— Да, на една млада калугерка, много хубавица.

— Нещастна Варваро! Нещастна Варваро! изрече Якинъ и тури кърпѣтъ ся на очитѣ.

— Дързость, дързость, командантинѣтъ на Краковскій гарнизонъ, не трѣба да става като дѣте.

— Да, имашъ право, но трѣба и да дамъ заповѣдь да си срине този мѣнастырь, това мръсно гнѣздо, това Божіе... ахъ! невъзможно е това челоувѣческо угнѣталище да е въздигнато съ волята на Вишняго. Защо ли да си запаратъ въ зидовете на единъ мѣнастырь души невинни? . . . защо ли да бѣде принуденъ нѣкой да въспира тупаніята на сърцето, и да ся принуди да живѣе скотски животъ? Защо ли да ся унищожаватъ чувствата и живота на Божіето сътвореніе въ туй подло убѣжденіе: че мѣнастырѣтъ е истинното пристанище за спасеніе, истинный нѣтъ, който води на небето! — Да, беззаконіе, по голѣмо отъ клѣтва, по голѣмо и отъ безвѣріето въ духа святаго. О! вий законоспѣлнителъ и законодържителъ, вий, които наказвате крадеца и убіецъ, защо не накажете тѣзи бащи, които макарватъ рожбитѣ си да стоѣтъ живы заровены? Това